

FOTO: ARCHIV

→ z nich (109 metrů), kterému domorodci říkají Stella. Nejvzdálenější útes má 104 metrů a domácí přezdívku Scopolo. Mezi nimi je potom umístěn 81 metrů vysoký benjamínek. Zdejší název „Faraglioni“ je pravděpodobně zkomoleninou řeckého slova „pharos“, které označuje maják a pochází z doby, kdy na každém větším kopci plápolal oheň, aby námořníkům usnadnil orientaci.

Faraglioni ovšem nejsou atraktivní jen pro svou fotogeničnost, ale i díky skutečnosti, že poskytují útočiště vzácnému živočišnému druhu, a totiž modrým ještěrkám. Ty získaly své pojmenování podle modré barvy, která jim zbarvuje okolí páteře. Původně se předpokládalo, že tento druh ještěrek žije výhradně jen na Capri, ale nedávno odborníci zjistili, že stejný druh obývá i skály na sicilském pobřeží.

Modrá jeskyně

Kouzelnou poetikou na vás dýchne další přírodní rarita, která byla objevena v polovině devatenáctého století: modrá jeskyně. Jde o 60 metrů dlouhou a 25 metrů širokou jeskyni, která zvenci vypadá úplně nenápadně. Abyste se dostali dovnitř, musíte si pronajmout člun, a protože vjezd do jeskyně je velmi úzký, je nutné se při průjezdu přikrčit (pokud jsou příliš velké vlny, půjčovna nefunguje). Ve skutečnosti je vstup do jeskyně mnohem větší, jenže je téměř kompletně zatopený vodou.

Poměrně problematická dostupnost by vás ale od návštěvy tohoto přírodního drahokamu rozhodně neměla odradit. V jeskyni totiž dochází k ojedinělému přírodnímu úkazu, kdy se sluneční paprsky lámou o zastíněnou hladinu a dodá-

vají tak vodě v jeskyni fantastickou modrou barvu. Její nasvícení vytváří úžasnou hru barev a odlesků, a vy získáte pocit, že se projíždíte po letní obloze.

Ačkoli byla modrá jeskyně pro turisty objevena teprve nedávno, ve skutečnosti je známa už od dob římských císařů a koupal se v ní i legendární Tiberius. Je také pravděpodobné, že zde byla zbudována svatyně, protože na dně jeskyně se našly sochy pohanských bohů, kterým byla zřejmě zasvěcena. Po císařově smrti upadla jeskyně v nemilost, neboť domorodí rybáři soudili, že modrou barvu její vody způsobuje zde usídlený ďábel. Zdaleka se jí proto vyhýbali, a tak by to zřejmě i zůstalo, kdyby v roce 1826 německý malíř August Kopisch a jeho přítel nepřemluvili jednoho z místních rybářů, aby se s nimi do

zpola zaplavené jeskyně vydal. Tak byla objevena atrakce, kterou od té doby navštívily už milióny turistů.

Santa Maria di Cetrella

Za návštěvu určitě stojí i romantický kostel a poustevna Santa Maria di Cetrella stojící na hoře Monte Solaro přesně nad pláží Marina Piccola.

Vedou k němu tři cesty: pokud patříte mezi majitele turisticky cvičených nohou, můžete zvolit výšlap po svých (cesta začíná v Anacapri na ulici Capodimonte, hned vedle vily San Michele). Jestliže však nemáte chuť trmácet se s ostrými slunečními paprsky v zádech do kopce, využijte lanovky, která vás z Anacapri vyveze až na vrchol Monte Solaro a kde se vám po několika krocích sestupu otevře úchvatný výhled na Santa Maria di Cetrella. Třetí přístupová cesta je potom určena výhradně sportovně založeným dobrodruhům. Passatiello, jak se stezka jmenuje, začíná v ulici Torina a vine se podél hor a útesů. Vzhledem k jejímu špatnému stavu a náročnosti trasy je ale více než žádoucí, abyste si na procházku po ní najali zkušeného průvodce.

Passatiello používaly rodiny rybářů z Marina Piccola, když putovaly do kostela, aby svou patronku požádaly o úspěšný lov a šťastný návrat. Santa Maria di Cetrella se k tomuto účelu jevila obzvláště vhodná, protože stojí na skalnatém útesu čnicím nad zátokou, a má tudíž výhled na mořský horizont. Rybáři věřili, že když jim při

FOTO: ZDENĚK DEMETER